

KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

CRIME
TIME

IKÄ- NEIDON TESTAMENTTI

MARJA AARNIPURO

Ikäneidon testamentti

Marja Aarnipuro

Ikäneidon testamentti

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 2

Helsinki

© 2018 Marja Aarnipuro
Kannet Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-692-8

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Vanhan naisen huulet sinersivät jo. Hänen silmänsä olivat rävähtäneet auki. Katse oli lasittunut ja pupillit laajentuneet, mutta kasvoille ikuistuneesta ilmeestä saattoi lukea epäuskoa. Tähäkö kaikki loppui?

Luku 1

Tarjoilut: Tilattu 40 hengelle, catering paikalle la 4.6. klo 10 (astiat tuodaan pe).

Siivous: Pe 3.6. klo 11-14 (Petri päästää siivoijan sisään Juhla-vaatteet: Osta oma Nizzasta, tarkista Jarin puku, paita ja kengät, Veeralle rahaa mekkoa varten.)

Petrin puku, yo-lakki ja lyyra (Aleksin Halonen ma klo 17).

Oma lyyrakoru: Timanttiset, Forum, tarjous 29,90.

Kutsut: Lähetetty, vieraat tulevat klo 14.

Petrin lahja: Iso matkakassi pyörillä, (ti) Itiksen Stocka, laukku-osasto (kanta-asiakastarjous). Askartele matkalahjakortti.

Ylioppilasruusut: Tilaa (muista Petrin kaverit).

Kaarina Riikonen kävi läpi ylioppilasjuhlien tehtävistä olohuoneen pöydän ääressä. Petrin lakkiaisiin oli toista viikkoa, mutta kaikki piti saada valmiiksi hyvissä ajoin, sillä ennen juhlaa edessä oli vielä työmatka Nizzaan ja Monacoon.

Cairnterrieri alkoi murista. Kerrostalon pihalta kantautui outoja ääniä, auton ovien pauketta ja kovaäänistä puhetta, joihin pöydän alla makoillut koira reagoi. Kaarina kiiruhti ikkunaan, raotti valoverhoa ja kurkisti sälekaihtimen välistä. Pihalla näkyi liikettä. Kaarina näki ambulanssin ja – hyvänen aika

– poliisiauton!

– Nyt lenkille, Turre! Kaarina hihkaisi ja sujautti eteissä pannaan koiran kaulan ympärille. Omalle vyötärölleen hän kietaisi koiranulkoilutusvyön, jonka taskuissa kulkivat kätevästi mukana avaimet, puhelin, kakkapussit ja koiran namit. Kaarina sitoi lenkkitosujensa nauhat ja napsautti taluttimen kiinni Turren pantaan.

Vehnänvärinen cairnterrieri heilautti häntäänsä. Vielä 11-vuotiaanakin Turre oli aina valmis ulkoilemaan. Nytkin, vaikka se oli väsynyt maalla vietetyn viikonlopun jäljiltä. Se oli vaeltanut Kaarinan ja Jarin kanssa metsäpoluilla pitkiä taipaleita. Mökin aidatulla pihalla se oli herkeämättä vahtinut tiellä kulkeneita autoja, viereistä peltoa karhinnutta traktoria, pihan lintuja sekä kevään ensimmäisiä muurahaisia, kärpäsiä, perhosia ja sisiliskoja. Viikonloppu oli ollut lämmin ja aurinkoinen, joten koira oli myös päässyt kahlailemaan pieneen muoviseen uima-altaaseensa. Maalaiselämä uuvutti Turren aina niin, että kaupunkiin palattuaan se vain nukkui pari ensimmäistä päivää.

Kaarinan äkillinen halu lähteä lenkille johtui hänen sietämättömän uteliaasta luonteestaan. Toimittajan ammattiinkin hän oli ryhtynyt paitsi rakkaudesta kirjoittamiseen, myös loputtoman uteliaisuutensa vuoksi. Hänen oli aivan pakko saada tietää, mitä pihalla tapahtui. Oli saatava selville, miksi ambulanssi ja poliisiauto olivat pysähtyneet juuri heidän talonsa eteen.

Koira on uteliaan ihmisen paras ystävä, Kaarina ajatteli. Kukaan ei ihmettele koiraan taluttavaa naista, joka osuu sattumalta paikalle.

Ulkona Kaarinalta pääsi pettynyt huokaus. Ambulanssi

jökötti tyhjänä asfalttipihalla C-rapun edessä. Poliisimaija oli parkkeerattu siististi kadunvarteen. Ketään ei näkynyt missään. Kaarina ei keksinyt yhtään tekosyytä jäädä seisoskelemaan pihalle, joten hänen oli lähdettävä askeltamaan koiransa kanssa Hiihtomäentietä pitkin kohti Herttoniemen kirkkoa. Turre yritti pysähtyä nuuhkimaan jokaista lajitoveriensa jättämää tervehdystä, mutta Kaarina hoputti sitä eteenpäin.

Ylitämme kadun kirkon kohdalla ja palaamme sitten Suksi-puiston kautta kipin kapin takaisin omaan pihaamme, Kaarina suunnitteli reittiään. Lenkkiin menisi vain viisi minuuttia, ellei Turre saisi itsepäisyyskohtausta ja löisi nelitassujarrutusta päälle. Senkin cairnterrierit osasivat.

Kenenkähän luokse ambulanssi on tilattu? Kaarina mietti kävellessään. Ja miksi poliisitkin ovat paikalla? Mitä kummaa meidän rauhallisessa talossamme oikein tapahtuu?

Kaarina yritti muistella, keitä C-rapussa asui. Pohjakerroksesta hän tiesi Hartikaisen, punakkakasvoisen ukkelin, joka istui usein Treffipubin lasitetun terassin tupakkapuolella. Olisiko oluelle perso äijä voinut saada sydänkohtauksen? Tai olisiko hän joutunut baaritappeluun? Ei nyt sentään. Hartikainen oli rauhallinen jutustelija, joka tuli toimeen kaikkien kanssa. Oli vaikea kuvitella, että hän olisi joutunut sanaharkkaan, saati sitten käsirysyyn.

Entäs talonmiespariskunta? Ei, ei. Nikkiset olivat reippaita ja hyväkuntoisia ihmisiä. Heitä varten tuskin ambulanssia tarvittiin.

Äkkiä Turre tunsi pantansa kiristyvän. Se vilkaisi emäntäänsä kummissaan. Kaarina oli pysähtynyt tajuttuaan, että C-rapun toisessa kerroksessa asui hänelle hyvinkin tuttu ihminen, 88-vuotias ikäneito Helvi Rinne. Kaarinaa puistatti. Helviä

vartenko sairausauto olikin tilattu?

Kaarina oli tutustunut Helvi Rinteeseen edellisenä keväänä. Pesutuvasta palatessaan Kaarina oli säikähtänyt pimeässä kellarikäytävässä kuulunutta kahisevaa ääntä. Kuka kumma täällä hiiviskelee? hän oli miettinyt. Vainoaako joku minua? Kaarina oli ajatellut hiippaillessaan kellarikäytävässä kahinaa peläten.

Muutamaa vuotta aiemmin Kaarinaa ja hänen työkaveriaan Viikko-lehden toimituksessa oli uhkailtu. Työpäikälle oli jouduttu jopa palkkaamaan vartija, sillä häiriintynyt soittelija oli puhelimesta vedellyt aseensa liikkuvia taakse. Se oli ollut kammottavaa, ja vaikka vainoaja oli aikanaan lopettanut aivan kuten poliisi oli ennustanut, kokemus oli jättänyt jälkensä Kaarinaan.

Valojen sytyttyä kellarikäytävään Kaarina oli nähnyt kahinan aiheuttajan, kylpytakkiin pukeutuneen vanhan naisen, joka oli tullut saunasta eikä enää muistanut, miten löytäisi takaisin omaan asuntoonsa.

– Osaisitko saattaa minut kotiin? Helvi Rinne oli pyytänyt Kaarinalta. Rauhoituttuaan nainen oli kertonut asuvansa C-rapussa. Vanha nainen oli eksynyt, koska kellarikäytävän ovet olivat näyttäneet hänen silmiinsä samanlaisilta, sillä rappujen kirjaimia ei ollut merkitty näkyviin.

Kaarina oli kiivaillut rappujen merkitsemättömyydestä taloyhtiön Facebook-ryhmässä ja sittemmin taloyhtiön kokouksessa sillä seurauksella, että nyt ovien yläpuolella komeilivat niin isot kirjaimet, että niissä oli jo vähän liioittelun makua.

Kaarina oli saattanut Helvi Rinteen kotiin, ja nainen oli kutsunut hänet kiitokseksi iltakahville. Pieni kingcharlesinspanieli oli tervehtinyt emäntäänsä riemukkaasti. Kaarinaan

koira oli sen sijaan suhtautunut epäluuloisesti. Se oli luimistelut ja piiloutunut Helvi Rinteen kylpytakin helmoihin.

– Kuulehan Minttu, tämä on uusi ystävämme Kaarina. Tervehdipäs häntä nätisti, Helvi oli rohkaissut koiraansa.

Kaarina oli laskeutunut kyykkyyyn ja antanut koiran haistella itseään. Minttu oli nuuhkinut hänen housujaan ja käsiään antaumuksella, arvatenkin Turresta tarttuneiden hajujen takia. Sitten pikkuruinen seurakoira oli häntäänsä huiskauttamalla osoittanut hyväksyvänsä Kaarinan tuttavapiiriinsä. Se oli tasutellut emäntänsä perässä olohuoneeseen, hypännyt sohvalle ja paneutunut koristetyynyyn nojaten tarkkailemaan tilannetta. Se oli tuijottanut Kaarinaa ruskeilla silmillään koko sen ajan, kun Helvi Rinne oli käynyt vaihtamassa kylpytakin kotiasuun ja keittänyt kahvit.

Kaarina ei ollut malttanut istua sohvalle, vaan hän oli kierrellyt Helvi Rinteen olohuoneessa ihastuksissaan. Punapohjainen Karjalan raanu hehkui olohuoneen sohvan yläpuolella, samovaari seisoj käyttövalmiina pikkupöydällä ruusukuvioisen pöytäliinan päällä.

Helvi Rinteen asunnon ikoninurkkauksessa Kaarina oli seissyt pitkään. Hän oli nauttinut sen tuomasta rauhasta. Nurkkauksen keskelle oli ripustettu allekkain kaksi ikonia, jotka henkivät ajan tuomaa patinaa.

Helvi Rinne oli laskenut kahvitarjottimen olohuoneen pöydälle ja tullut seisomaan Kaarinan viereen.

– Tuo ylempi tuossa keskellä on Kristus Kaikkivaltias, ehkä tunnetuin ikoni koko maailmassa. Se kuvaa lihaksi tullutta Jumalaa, Helvi oli selostanut.

Pienen hyllyn päällä uuden testamentin vieressä seinään nojasi kaunis pyhäinkuva, jossa neitsyt Maria piti pientä

Jeesus-lasta sylissä. Tämän ikonin nimen Kaarina tiesi entuudestaan.

– Jumalansynnyttäjä, Kaarina oli ehättänyt sanomaan ennen kuin Helvi oli jatkanut esittelyä.

– Mistäs tiesit? Helvi oli kysynyt.

– Äidin suku pakeni Uhtualta Suomeen heimosotien aikaan, Kaarina oli vastannut.

– Hospoti pomilo! Helvi oli huudahtanut ja Kaarinalle oli tullut entistä kotoisampi olo. Hän tiesi, että se, mikä kuulosti suomalaiseseen korvaan hospoti pomiloilta kirjoitettiin venäjäksi *gosbod pomiluij* ja tarkoitti: Herra armahda. Kaarinan suvun naiset olivat hokeneet hospoti pomiloita tuon tuostakin, erityisesti silloin, kun lapset olivat villiintyneet tai tehneet jotain luvatonta.

Ylimmän ikonin ympärillä roikkui pellavainen kirjailtu pyyheliina, käsipaikko. Nurkassa olevien ikonien ympärille oli ripustettu neljä muuta pyhäinkuvaa niin, että ikoneista muodostui seinille ristikuvio.

Helvi oli esitellyt ikoninsa Kaarinalle perusteellisesti yhden kerrallaan. Pyhäinkuvat tuntuivat olevan vanhalle naiselle hyvin tärkeitä.

Hyllyn päällä seisojia vielä kaksi minikokoista matkaikonia. Sellainen Kaarinalla oli itselläänkin työpöydällään. Matkaikonien välissä seinään nojasi rukousristi. Katosta roikkui ikonien edessä poltettava öljylamppu eli lampukka kullanvärissä ketjussaan. Kaarina ei ollut nähnyt yhtä kaunista ikoninurkkausta kenenkään toisen kotona.

Helvi Rinne oli kertonut perheensä tulleen Suomeen evakkoon Vienan Karjalasta. He olivat asettuneet Oulun seudulle, mistä Helvi oli aikuistuttuaan muuttanut Helsinkiin opis-

kelemaan.

Helvin alkuperäinen sukunimi oli Remsujev. Se oli ”suomennettu”, jotta evakkoperhe sulautuisi nopeammin suomalaisväestöön. Niin Helvistä oli tullut Rinne. Nimi oli seurannut Helviä tähän päivään saakka, sillä naimisiin hän ei ollut koskaan ehtinyt. Nuoruudenromanssi oli päättynyt sulhasen kaatumiseen rintamalla. Helvi sanoi rakastaneensa sulhastaan niin kovin, että oli päättänyt pysyä loppuikänsä naimattomana.

Tuossa rakkaustarinassa on ainekset upeaan haastatteluun, Kaarina oli miettinyt mielessään. Hän ei kuitenkaan ollut halunnut pelästyttää uutta ystäväänsä ehdottamalla heti kättelyssä lehtijuttua, vaan oli jatkanut ikoneiden ihastelemista.

– Tämä nurkkaus on kerrassaan hurmaava. Sinä siis keräilet ikoneita?

– Onhan noita kertynyt, Helvi oli vastannut.

– Itsekö sinä olet nämä kaikki seinään kiinnittänyt? Tuon lampukankin noin korkealle kattoon? Kaarina oli kysynyt. Hän oli palanut halusta tietää, kuka työn oli tehnyt, sillä yksi hänen ja Jarin alituisista kinan aiheista oli kiinnittämättömät taulut. Suutarin lapsilla ei todellakaan ollut kenkiä. Vaikka Jari oli rakennusalalla, niin kotona hommat tahtoivat viipyä jopa vuodesta toiseen.

Tavallaan Kaarina ymmärsi miestänsä, sillä ei hän itsekään halunnut työpäivän jälkeen ryhtyä kirjoittamaan. Silti miehen viivytely ärsytti Kaarinaa. Hän itse oli luonteeltaan suorittaja, joka ei saanut mielenrauhaa ennen kuin arvoitukset oli ratkaistu, hukatut esineet löydetty ja työt tehty loppuun. Ripustamattomat taulut olivat saaneet Kaarinan välillä raivon partaalle, eivätkä vaihdevuosioireet suinkaan lie-

ventäneet tätä tunnetta.

– Tero käy auttamassa minua tarpeen tullen, Helvi Rinne oli havahduttanut ajatuksiinsa vaipuneen Kaarinan vastauksellaan.

– Anteeksi mitä? Ahaa! Ja kukahan tämä Tero mahtaa olla? Kaarina oli kysynyt.

– Tero on Vienon aikuinen poika. Vieno taas on minun hoitajani ja kotihengettäreni. Hän siivoaa täällä ja hoitaa asioitani. Ja minuakin tarvittaessa. Palkkasin hänet täytettyäni 80 vuotta. Vieno on koulutukseltaan sairaanhoitaja, vaikka ei minussa mitään hoidettavaa ole. Minua ei vaivaa muu kuin huonot silmät, Helvi oli selostanut.

– Minkä ikäinen sinä olet, jos saan kysyä?

– 88 vuotta, Helvi oli vastannut ylpeyttä äänessään.

Aikamoinen teräsmummo, Kaarina oli ajatellut.

– Vienoko tätä Minttua ulkoiluttaa? Kaarina oli kysynyt ja rapsuttanut samalla koira luppakorvan takaa.

– Höpsistä pussiin ja pussin suu kiinni! Minä itse tietysti. Hankin itselleni 80-vuotislahjaksi hoitajan lisäksi myös koiran. Työskentelin koko urani ajan terveydenhoitoalalla, joten näin asiakkaissani, millaista jälkeä syntyy, kun vanhukset jäävät neljän seinän sisälle pyörimään ja sohvalle istuskelemaan.

Aihe oli Helville ilmiselvästi tärkeä, sillä hän oli jatkanut paatoksella:

– Minusta jokaisen kynnelle kykenevän vanhuksen pitäisi ottaa koira. Itse asiassa lääkärit voisivat kirjoittaa vanhuksille koirareseptejä. Koirista on seuraa ja ne jaksavat kuunnella kaiken, mitä omistaja niille puhuu. Ne luovat päivin rytmin ja vievät omistajansa ulos vähintään kolme kertaa päivässä. Niiden kanssa tapaa toisia koiraihmisii, joista tulee vähitellen

tuttuja ja parhaassa tapauksessa jopa ystäviä.

– Minullakin on koira! Kaarina oli hihkaissut. – Yksitoista-vuotias Turre. Kas kun emme ole tavanneet tuolla ulkona. Käymme kuitenkin Turren kanssa lenkillä monta kertaa päivässä.

– Meillä on varmaan eri rytmit. Sinähän olet töissä, vai kuinka?

Kun Helvi Rinne oli kuullut, että Kaarina oli toimittajana Viikko-lehdessä, hän oli innostunut:

– Se on yksi minun suosikkilehdistäni! Harmi vain, että olen joutunut lopettamaan tilauksen, sillä näköni on mennyt sen verran heikoksi, että en enää pysty lukemaan kunnolla.

Lukeminen oli ollut yksi Helvin rakkaimmista harrastuksista, ja häntä harmitti suuresti, ettei se enää onnistunut. Hän oli kertonut kuuntelevansa nykyisin paljon radiota, joka ei kuitenkaan täysin riittänyt korvaamaan kirjan tai lehden tuomaa nautintoa.

Kaarina oli saanut Helvin sanoista idean.

– Mitäs jos toisin sinulle torstaisin tuoreen lehden ja lukisin siitä ääneen kiinnostavimmat artikkelit? Rakastan ääneen lukemista, mutta lapset ovat jo niin isoja, etteivät he enää suostu kuuntelemaan.

Helvi Rinne oli ilahtunut Kaarinan ehdotuksesta, mutta tavan vuoksi hän oli ensin kursaillut ja estellyt:

– Sinä olet varmaan kiireinen nainen, enhän minä sellaista voi vaatia. Ja sinulla on omakin perhe huolehdittavana.

– Huolehtikoot sen aikaa itse itsestään! Kaarina oli vastannut kättään heilauttaen. – Voin tulla torstaisin luoksesi iltateelle. Ja sadekeleillä voin hakea Mintun ulos meidän kanssamme, niin sinun ei tarvitse tarpoa märässä.

Näin oli alkanut Kaarinan ystävyssuhde ikäneito Helvi Rinteseen. Suuresta ikäerosta huolimatta – tai ehkä juuri sen vuoksi – naisilla oli riittänyt juttua loputtomiin. Nauru oli helkkynyt ja kyyneleet herahtaneet herkästi silmäkulmiin heidän viettäessään yhdessä aikaa. Kaarina oli nauttanut vanhan naisen kertomuksista, kun tämä oli muistellut lapsuutensa aurinkoisia päiviä Karjalassa, evakkomatkaa Ouluun, rakkaustarinaansa, sodan kauhuja ja ihanaa sulhastaan Kaarloa, joka oli kaatunut rintamalla.

Helvi puolestaan oli saanut Kaarinan vierailuista päiviinsä kaivattua piristystä. Hänen seinäkalenterissaan oli joka viikko kaksi merkintää. Tiistaisin Helvi Rinne kävi Itä-Helsingin palvelukeskuksessa. Hän hurautti sinne metrolla, nautti ikätovereidensa kanssa aamiaisen ja osallistui ryhmätoimintaan. Vuoroviikoin Helvi pölyytti jauhoja leivontaryhmässä, teki käsitöitä tai kävi ohjatussa kuntosalijumpassa. Lopuksi hän söi lounaan yhdessä muiden kanssa ja palasi sitten Herttoniemeen. Kotimatalla hän kävi vielä kaupassa ja vei sen jälkeen Mintun kävelylenkille. Loppupäivä kuluikin levätessä.

Torstain kohdalla Helvin kalenterissa luki Kaarina.

Myös Turre ja Minttu olivat ystäväystyneet. Aina kun koirat kohtasivat, Minttu pusutteli Turren suupieliä. Terrieriurossa istui kuin patsas paikoillaan, kun Minttu osoitti sille naisellista hellyyttään. Kaarina näki koiransa olemuksesta, että se oli huomiosta mielissään. Turre oli onneksi leikattu. Muuten noiden kahden suhde olisi varmasti edennyt pussailusta tositoimiin heti, kun Kaarinan silmä olisi välttänyt.

Karjalaiset juuret ja ortodoksisuus olivat myös yhdistäneet Helviä ja Kaarinaa. Silloin tällöin Kaarina oli jättänyt mökki-reissun väliin ja jäänyt viikonlopuksi kaupunkiin. Silloin he

KOKENEEN TOIMITTAJAN NENÄ HAISTAA MURHAJUTUN.

Viikko-lehden toimittaja Kaarina Riikonen ajautuu jälleen murhajutun pyörteisiin, kun samassa kerrostalossa asuva ikäneito yllättäen kuolee. Uupuiko vanha apteekkari vatsatautinsa jälkiseurauksiin vai surmattiinko hänet?

Riikonen alkaa tutkia asiaa rikostoimittajakollegansa kanssa. Kaarinan haastattelijantaidoista, suhteista ja loputtomasta uteliaisuudesta on jälleen hyötyä asian ratkaisemisessa. Keski-ikäisen naistoimittajan perhe-elämäkin järkkyy rikostutkiminnan tuoksinassa, eikä mustasukkaisuudeltakaan säästyä.

Ikäneidon testamentti on Marja Aarnipuron viihdyttävän ja kutkuttavan jännittävän Kaarina Riikonen ratkaisee -sarjan toinen, itsenäinen osa.

Marja Aarnipuro (s. 1960) on pitkän uran journalistina tehnyt kirjailija, joka toimi aiemmin muun muassa Apu-lehden päätoimittajana. Aarnipuro julkaisee kahta viihdyttävää sarjaa: jo pidemmälle edennyttä Kaarina Riikonen ratkaisee -dekkari-sarjaa ja syksyllä 2025 alkanutta neljän naisen cozy crime -sarjaa Four Roses. Elämänmakuisissa kirjoissaan Aarnipuro yhdistää taiten kipeät aiheet ja mustan huumorin. Dekkarien lisäksi hän on kirjoittanut kolme tietoteosta itsekin sairastamastaan rintasyövästä.

